

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 52.807/1
van 25 februari 2013

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering 'houdende de
organisatie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen'

Op 25 januari 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport verzocht binnen een termijn van dertig dagen, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de organisatie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 14 februari 2013. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Pierrot T’KINDT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 25 februari 2013.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

1.1. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe uitvoeringsbepalingen vast te stellen in verband met de organisatie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: de Raad), een administratief rechtscollege opgericht bij artikel 4.8.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: de Codex), dat sinds 1 september 2009 werkzaam is, maar waarvan de decretale regeling, vervat in hoofdstuk VIII, titel IV, van de Codex, is vervangen bij het decreet van 6 juli 2012 ‘houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft’. Het ontworpen besluit komt in de plaats van het besluit van de Vlaamse Regering van 29 mei 2009 ‘tot regeling van sommige aspecten van de organisatie en werking van de Raad voor vergunningsbetwistingen’, dat wordt opgeheven bij artikel 32 van het ontwerp.

1.2. De ontworpen regeling bevat vooreerst enkele inleidende bepalingen (artikelen 1 tot 4 van het ontwerp) en vervolgens bepalingen die betrekking hebben op de benoeming van de raadsleden (artikel 5) en de aanstelling van aanvullende raadsleden (artikelen 6 en 7), alsook op de regeling van hun rechtspositie (artikelen 8 tot 11), evaluatie (artikelen 12 tot 16 en 33) en tucht (artikelen 17 tot 27). Voorts worden de samenstelling van de griffie en de aard van de opdrachten van de griffiers (artikel 28), de tijdelijke uitoefening van hun taken door ondersteunend personeel (artikel 29), de graden van die personeelscategorieën (artikel 30) en de aanstelling onder hen van een beheerder, alsook diens opdrachten (artikel 31) bepaald.

2.1. Artikel 5 van het ontwerp betreffende de benoeming van de raadsleden vindt rechtsgrond in artikel 4.8.34, § 1, vierde lid, van de Codex, luidens hetwelk de Vlaamse Regering nadere regelen betreffende de oproep tot de kandidaat-raadsleden, de selectiecriteria op basis waarvan de kandidaten worden vergeleken en de wegingsfactor, alsook nadere regelen betreffende de wijze van beoordeling bepaalt.

2.2. Voor de artikelen 6 en 7 van het ontwerp wordt rechtsgrond geboden door artikel 4.8.35, § 2, vierde lid, 1°, 2° en 3°, van de Codex, waarbij de Vlaamse Regering ertoe wordt gemachtigd de *sub* 2.1 vermelde aangelegenheden te regelen voor de tijdelijk aangestelde aanvullende raadsleden. Aan artikel 4.8.35, § 2, vierde lid, 4°, van de Codex, waarbij machtiging wordt verleend voor het vaststellen van de duur van het mandaat van de aanvullende raadsleden, wordt in het ontworpen besluit geen uitvoering gegeven.

2.3. Artikel 8 van het ontwerp kan, in de mate het betrekking heeft op de bezoldiging, de toelagen en de vergoedingen van de raadsleden, geacht worden rechtsgrond te vinden in artikel 4.8.34, § 2, van de Codex. Voor het toekennen van “sociale voordelen” aan de raadsleden en de nadere uitwerking van hun administratieve rechtspositieregeling kan in die paragraaf evenwel geen rechtsgrond worden gevonden. Weliswaar zou voor die regelingen een beroep kunnen worden gedaan op de algemene machtiging opgenomen in artikel 4.8.45 van de Codex, naar luid waarvan de Vlaamse Regering alle aanvullende maatregelen kan vaststellen betreffende onder meer de organisatie van de Raad die voor de uitvoering van dit hoofdstuk nodig zijn. Teneinde evenwel elke twijfel omtrent het voorhanden zijn van een voldoende rechtsgrond voor de betrokken bepalingen weg te nemen, verdient het aanbeveling om, naar het voorbeeld van

genoemd artikel 4.8.34, § 2, ook voor die aangelegenheden in een uitdrukkelijke en specifieke machtiging te voorzien.

2.4. Artikel 9 van het ontwerp, dat de bevestiging bevat van het behoud van de rechtspositieregeling van aanvullende raadsleden die in een ander Vlaams administratief rechtscollege een gelijkaardige functie als raadslid uitoefenen, kan geacht worden rechtsgrond te vinden in voornoemd artikel 4.8.45 van de Codex.

2.5. Artikel 10 van het ontwerp, met betrekking tot de vergoeding van de aanvullende raadsleden die geen gelijkaardige functie als raadslid uitoefenen in een ander Vlaams administratief rechtscollege, vindt rechtsgrond in artikel 4.8.35, § 2, vijfde lid, van de Codex, op grond waarvan het bedrag van die vergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest door de Vlaamse Regering wordt vastgelegd.

2.6. Artikel 11 van het ontwerp, over de mogelijkheid om de rechten en de plichten van de raadsleden en aanvullende raadsleden nader toe te lichten in een door de Raad vast te stellen deontologische code, kan geacht worden rechtsgrond te vinden in artikel 4.8.38, § 2, vijfde lid, van de Codex, op grond waarvan de Vlaamse Regering nadere regels kan bepalen, die onder meer betrekking kunnen hebben op de in de tweede paragraaf, eerste lid, van dat artikel bedoelde ambtsplichten en de waardigheid van het ambt of mandaat.

2.7. Onder voorbehoud van hetgeen hierna wordt opgemerkt, vinden de artikelen 12 tot 16 van het ontwerp, in verband met de evaluatie, rechtsgrond in artikel 4.8.38, § 1, zesde lid, van de Codex, waarbij de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om de voorwaarden en nadere regels daartoe te bepalen, na het advies van de Raad te hebben gevraagd.

2.8. In artikel 15, § 1, worden het aanvangs- en eindpunt van de te beoordelen periode, vermeld in artikel 4.8.38 van de Codex, bepaald op respectievelijk “1 juni die volgt op de datum van de eerste evaluatie en [...] 31 mei [van het daaropvolgende jaar]”.

Zoals in de bij de adviesaanvraag gevoegde nota aan de Vlaamse Regering wordt gesteld, kan die bepaling “tot gevolg hebben dat voor de nieuwe raadsleden er een beperkte periode is die niet beschouwd wordt als ‘de te beoordelen periode’”. In paragraaf 1, tweede lid, van voornoemd artikel 4.8.38 van de Codex wordt evenwel uitgegaan van ononderbroken opeenvolgende te beoordelen periodes, zonder dat ruimte wordt gelaten voor wat in de voornoemde nota een “tussenperiode” wordt genoemd, zodat artikel 15, § 1, van het ontwerp in dat opzicht rechtsgrond lijkt te ontberen.

Bovendien kan een dergelijke regeling leiden tot een verschil in behandeling tussen nieuwe raadsleden naargelang het tijdstip van hun benoeming,¹ dat uit het oogpunt van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel als moeilijk te verantwoorden voorkomt.

2.9. De nadere regeling van de tucht van de raadsleden en de aanvullende raadsleden in de artikelen 17 tot 27 van het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 4.8.38, § 2, vijfde lid, van de Codex.

¹ Dat tijdstip kan de omvang van de niet te beoordelen periode immers doen variëren.

2.10. Voor de artikelen 28 en 29 van het ontwerp wordt rechtsgrond geboden door artikel 4.8.39, § 3, eerste lid, van de Codex, krachtens hetwelk de Vlaamse Regering de nadere regels bepaalt betreffende de werking en de organisatie van de griffie, met inbegrip van de mogelijkheid om leden van het ondersteunend personeel tijdelijk de uitoefening van de taak van zittingsgriffier of het mandaat van griffier toe te vertrouwen.

In het eerste lid van de aanhef van het ontwerp wordt ook verwezen naar paragraaf 1 van genoemd artikel 4.8.39. Die paragraaf bevat evenwel geen machtiging aan de Vlaamse Regering en kan dan ook geen rechtsgrond bieden voor enige bepaling van het ontwerp.

2.11. Als rechtsgrond voor de artikelen 30 en 31 van het ontwerp, alsook voor de algemene bepalingen in de artikelen 2 tot 4 van het ontwerp, kan een beroep worden gedaan op voornoemd artikel 4.8.45 van de Codex.

2.12. De tijdelijke regeling die in artikel 33 van het ontwerp is opgenomen voor de eerste evaluatie van de op het ogenblik van inwerkingtreding van het te nemen besluit reeds benoemde raadsleden, vindt rechtsgrond in artikel 10 van het decreet van 6 juli 2012 in samenhang gelezen met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, waaraan de Vlaamse Regering een algemene uitvoeringsbevoegdheid ontleent. Er dient dan wel over te worden gewaakt dat “de raadsleden die op het ogenblik van inwerkingtreding van [bedoeld] besluit reeds benoemd zijn”, vermeld in artikel 33 van het ontwerp, samenvallen met de “[r]aadsleden die op het ogenblik van inwerkingtreding van [voormeld] decreet reeds benoemd zijn”, vermeld in artikel 10 van dat decreet.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de vaststelling van de datum van 31 mei 2013 als eindpunt van de bij de eerste evaluatie te beoordelen periode wellicht tot gevolg heeft dat de betrokken raadsleden initieel niet, zoals later benoemde raadsleden en aanvullende raadsleden, over een volledige periode van één jaar zullen worden geëvalueerd, terwijl de bedoeling daartoe nochtans ten grondslag lijkt te hebben gelegen aan de bepaling van het tijdstip van die eerste evaluatie op “één jaar na inwerkingtreding” van het decreet van 6 juli 2012, in artikel 10 van dat decreet.

2.13. Artikel 4.8.40 van de Codex, waaraan eveneens wordt gerefereerd in het eerste lid van de aanhef van het ontwerp, biedt geen rechtsgrond voor de ontworpen regeling.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

AANHEF

3. In de aanhef van het ontwerp dient een lid te worden ingevoegd, dat het eerste lid wordt, waarin wordt verwezen naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

4. De verwijzing in het eerste lid van de aanhef, dat het tweede lid wordt, naar de bepalingen van de Codex die rechtsgrond bieden voor het ontwerp, moet worden aangepast overeenkomstig hetgeen daarover hiervoor bij de bespreking van de rechtsgrond is opgemerkt.

5. Na dat lid dient een nieuw (derde) lid in de aanhef te worden ingevoegd, waarin wordt verwezen naar artikel 10 van het decreet van 6 juli 2012.

DISPOSITIEF

Artikel 1

6. Het verdient aanbeveling om in artikel 1 van het ontwerp ook voor het begrip “beveiligde zending”, dat in het ontwerp meermaals wordt gebruikt,² een omschrijving op te nemen onder verwijzing naar de relevante bepaling van de Codex (artikel 1.1.2, 3°).

Artikel 2

7. In artikel 2, 2°, van het ontwerp wordt beter geschreven “ten opzichte van de griffiers en de leden van het ondersteunend personeel” (niet: “in hoofde van”).

Artikel 3

8. In artikel 3, § 1, van het ontwerp is een komma te verwijderen voor het punt dat de zin afsluit.

9. In artikel 3, § 2, tweede lid, dient met betrekking tot de plaatsvervangende voorzitter van de Raad het werkwoord “aanwijzen” of “aanstellen” te worden gebruikt (niet: “aanduiden”).

Artikel 5

10.1. De tweede zin van artikel 5, § 1, van het ontwerp wordt beter gesteld als volgt:

“Kandidaturen worden op straffe van onontvankelijkheid bezorgd per beveiligde zending, binnen een termijn van dertig dagen te rekenen vanaf de datum van de bekendmaking.”

10.2. Dezelfde opmerking geldt voor artikel 6, § 2, van het ontwerp.

11.1. Het eerste lid van artikel 5, § 2, kan beter aanvangen met “De kandidatuur van de kandidaat-raadsleden wordt getoetst aan de uitsluitingscriteria...”.

11.2. Die opmerking geldt *mutatis mutandis* ook voor artikel 7, § 1, van het ontwerp.

12. In artikel 5, § 3, derde lid, zijn de woorden “of zijn rechtsopvolger” overbodig en dienen zij te worden weggelaten.

² Zie de artikelen 5, § 1, 6, § 2, 21, § 1, 24, eerste lid, en 26, derde lid, van het ontwerp.

Artikel 8

13. In artikel 8 van het ontwerp wordt beter niet specifiek gewag gemaakt van het gegeven dat de raadsleden waarop dat artikel van toepassing is, “benoemd” zijn. Dat is immers ook niet het geval in de Codex of in andere bepalingen van het ontwerp, en het is ook genoegzaam duidelijk dat artikel 8 enkel toepassing kan vinden op de permanente raadsleden en niet op de tijdelijk aangestelde aanvullende raadsleden.³

14.1. In het tweede lid van artikel 8 wordt beter geschreven “die gelden voor de graad van secretaris-generaal bij de Vlaamse overheid” (niet: “in hoofde van”).

14.2. Dezelfde opmerking geldt *mutatis mutandis* voor artikel 30 van het ontwerp.

Artikel 9

15. In artikel 9 van het ontwerp dient *in fine* van het eerste lid te worden geschreven “waarbij ze eerst aangesteld zijn” (niet: “waren”).

Hoofdstuk 2, afdeling 4

16. Hoofdstuk 2, afdeling 4, van het ontwerp, waarin de periodieke evaluatie wordt uitgewerkt, betreft klaarblijkelijk uitsluitend de raadsleden die op basis van een benoeming permanent werkzaam zijn voor de Raad. Die regeling zou dus niet de aanvullende raadsleden betreffen die op basis van een aanstelling tijdelijk werkzaam zijn voor de Raad.

Nochtans is die evaluatie bij artikel 4.8.38, § 1, van de Codex ook uitdrukkelijk voorgeschreven voor de aanvullende raadsleden. Het toepassingsgebied van de betreffende bepalingen dient dan ook daarmee expliciet in overeenstemming te worden gebracht.

Artikel 13

17. In artikel 13, § 1, eerste lid, van het ontwerp wordt beter geschreven “gedragsindicatoren die het mogelijk maken” (niet: “toelaten”).

Artikel 15

18. Onder voorbehoud van wat in opmerking 2.8 is vermeld over de rechtsgrond voor die bepaling, behoort in artikel 15, § 1, eerste lid, van het ontwerp nauwkeuriger te worden verwezen naar de “te beoordelen periode, vermeld in artikel 4.8.38, § 1, tweede lid,” van de Codex, en dient het einde van die bepaling te worden aangevuld tot “31 mei van het daaropvolgende jaar”.

³ Zie immers de artikelen 4.8.34, § 2, en 4.8.35, § 2, vijfde lid, van de Codex.

19.1. Artikel 15, § 2, tweede lid, redigere men als volgt:

“De plaats en het tijdstip waarop het planningsgesprek zal plaatshebben, worden uiterlijk acht dagen vooraf ter kennis gebracht van”.

19.2. Die opmerking geldt *mutatis mutandis* ook voor artikel 16, § 1, eerste lid, van het ontwerp.

Artikel 18

20. De redactie van de eerste twee leden van artikel 18 van het ontwerp kan worden vereenvoudigd als volgt:

“De tuchtprocedure wordt ingesteld binnen zes maanden nadat de daarvoor bevoegde tuchtoverheid kennis heeft gekregen van de feiten.

De tuchtoverheid kan alle nuttige onderzoeksdaten stellen.”⁴

21. In artikel 18, vierde lid, wordt duidelijkheidshalve best gespecificeerd dat het onderzoekdossier ten minsten vijftien dagen voor de “hoorzitting” (niet: “verschijning”) ter beschikking wordt gesteld van de betrokkene en de persoon naar zijn keuze door wie hij zich kan laten bijstaan of vertegenwoordigen.⁵

22. In de beide zinnen van artikel 18, zesde lid, van het ontwerp dienen de woorden “elke griffier of elk lid van het ondersteunend personeel” te worden gebruikt. In de tweede zin wordt ook het woord “hij” beter weggelaten vóór het woord “antwoordt”.

Artikel 19

23. Ter wille van de terminologische eenvormigheid wordt in artikel 19, tweede lid, van het ontwerp beter geschreven “wordt een nieuwe tuchtprocedure ingesteld” (niet: “ingeleid”).⁶

⁴ Er zij in dat verband op gewezen dat in artikel 4.8.38, § 2, tweede lid, van de Codex slechts gewag wordt gemaakt van “[d]e tuchtoverheid die bevoegd is om een tuchtprocedure in te stellen en een van de tuchtstraffen op te leggen”, zonder dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen overheden bevoegd om een tuchtprocedure in te stellen, voor het onderzoek of om een straf op te leggen, zoals dat wel kan bestaan in het gerechtelijk tuchtrecht voor magistraten (zie de artikelen 410 tot en met 412 van het Gerechtelijk Wetboek), waardoor de tekst van hoofdstuk 2, afdeling 5, van het ontwerp duidelijk in ruime mate is geïnspireerd.

⁵ Gelet op de mogelijkheid van vertegenwoordiging en het facultatieve karakter van het bevel tot persoonlijke verschijning, is het gebruik van de term “verschijning” hier niet adequaat, temeer daar enige verwarring mogelijk is met de fase waarin over de tuchtvordering wordt geoordeeld.

⁶ Zie immers artikel 18, eerste en zesde lid, van het ontwerp.

Artikel 20

24. Artikel 20 voorziet in de mogelijkheid om een raadslid of aanvullend raadslid dat wordt vervolgd wegens een misdaad of een wanbedrijf of dat tuchtrechtelijk wordt vervolgd, in het belang van de dienst op grond van een ordemaatregel in zijn ambt of mandaat te schorsen voor de duur van de vervolging en tot de eindbeslissing is genomen, met dien verstande dat de maatregel door de tuchtoverheid voor de duur van een maand wordt genomen en vervolgens van maand tot maand kan worden verlengd.

Er moet in dat verband worden opgemerkt dat, ook al zijn op een ordemaatregel in beginsel niet de voor een tuchtsanctie of andere sanctie geldende waarborgen van toepassing, de overheid in beginsel niettemin verplicht is de betrokkene vóór het nemen van haar beslissing in de gelegenheid te stellen op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen met betrekking tot de determinerende motieven die haar tot het nemen van de ongunstige beslissing aanzetten. Er kan slechts bij uitzondering van de voorafgaande hoorplicht worden afgeweken, namelijk wanneer de feiten, op basis waarvan de voorgenomen maatregel wordt overwogen, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige vaststelling door de overheid en er geen appreciatiebevoegdheid bestaat, wanneer de noodzaak bestaat om snel op te treden of wanneer degene tegen wie de maatregel wordt overwogen, niet binnen een redelijke termijn kan worden bereikt.

Al is de hoorplicht ook van toepassing zonder uitdrukkelijke tekst waarbij die plicht wordt opgelegd, verdient het omwille van de rechtszekerheid toch aanbeveling om de verplichting de betrokkene vooraf te horen, uitdrukkelijk in de genoemde bepaling in te schrijven. In dat geval dienen ook de uitzonderingen op de hoorplicht uitdrukkelijk te worden bepaald (zie wat dat laatste betreft bijv. artikel 406, § 1, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek).

Wat de toepassing van de hoorplicht betreft, dient bovendien ermee rekening te worden gehouden dat het Hof van Cassatie bij een arrest van 22 oktober 2009 heeft beslist dat bij een schorsing als ordemaatregel van een magistraat “de betrokkene moet worden gehoord telkens wanneer een verlenging van de schorsing wordt overwogen en dat de oproeping hiertoe de gegevens dient te vermelden die aanleiding geven tot de maatregel tot verlenging”.⁷

25. De steller van het ontwerp dient na te gaan of niet ook een regeling dient te worden getroffen voor het in rekening brengen van de geldelijke gevolgen van de ordemaatregel, vermeld in artikel 20, tweede lid, van het ontwerp, wanneer ook een tuchtstraf met dergelijk gevolg wordt opgelegd,⁸ of voor het geval dat de ordemaatregel niet wordt gevolgd door een tuchtstraf of een strafrechtelijke veroordeling.⁹

⁷ Zie Cass. 22 oktober 2009, AR D.09.0018.N.

⁸ Zie bijvoorbeeld artikel 406, § 2, eerste en tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

⁹ Zie bijvoorbeeld artikel 406, § 2, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

Artikel 21

26. In het tweede lid van artikel 21, § 2, van het ontwerp moet melding worden gemaakt van “het bewijs van beveiligde zending”, welke zending immers niet noodzakelijk een “aangetekende zending” hoeft te zijn.¹⁰

Artikel 23

27. Ter wille van de terminologische eenvormigheid vangen het eerste en derde lid van artikel 23 van het ontwerp beter aan met respectievelijk de woorden “Een tuchtstraf” en “De schorsing”.

28. Het vierde lid van artikel 23 wekt de indruk dat het ontslag van ambtswege en de afzetting slechts een en hetzelfde gevolg teweegbrengen. Dat kan bezwaarlijk worden geacht overeen te stemmen met de bedoeling van de decreetgever, die de betreffende sancties afzonderlijk heeft vermeld en daarbij kennelijk de afzetting als zwaarste sanctie heeft opgevat.¹¹ Er dient dan ook te worden aangegeven waarin het onderscheid tussen die twee tuchtstraffen bestaat.¹² Indien geen verschil voorhanden is, dient te worden overwogen om een decreetgevend initiatief te nemen teneinde in artikel 4.8.38, § 2, eerste lid, van de Codex de afzetting uit de opsomming van mogelijke tuchtsancties weg te laten.

Artikel 24

29. Aan het einde van artikel 24, eerste lid, van het ontwerp schrijve men “binnen een maand te rekenen vanaf de beslissing in kwestie” (niet: “binnen een maand van de beslissing in kwestie”).

30. In het daaropvolgende lid van artikel 24 schrijve men “...het recht om beroep in te stellen en de daarbij te respecteren termijn en procedure” (niet: “het recht om hoger beroep in te stellen, de beroepstermijn en de te respecteren procedure”).

¹⁰ Zie artikel 1.1.2, 3°, van de Codex. Zie ook het gebruik van de woorden “beveiligde zending” in artikel 21, § 1, van het ontwerp.

¹¹ Zie de punten 5° en 6° van artikel 4.8.38, § 2, eerste lid, van de Codex, die deel uitmaken van een opsomming waarin de tuchtstraffen duidelijk worden vermeld volgens toenemende zwaarte.

¹² Cf. artikel 405, § 3, zesde en zevende lid, van het Gerechtelijk Wetboek, waarin is bepaald dat de afzetting ook het verlies van het rustpensioen tot gevolg heeft. Het Vlaamse Gewest is evenwel in beginsel niet bevoegd om een dergelijk gevolg te verbinden aan een tuchtsanctie.

Artikel 25

31. Ter wille van de rechtszekerheid dient in artikel 25 van het ontwerp nog te worden bepaald op welke wijze het beroep wordt ingesteld. Wellicht is dat per beveiligde zending.¹³

Artikel 27

32. In het eerste lid van artikel 27 van het ontwerp dient het woord “zij” te worden vervangen door het woord “hij”.

Hoofdstuk 5 – Opschrift

33. Het opschrift van hoofdstuk 5, dat overigens geen wijzigingsbepalingen bevat, dient te worden gewijzigd in “Slotbepalingen”.

Artikel 32

34. In artikel 32 van het ontwerp dient nog melding te worden gemaakt van de wijzigingsbesluiten van de Vlaamse Regering van 24 september 2010 en 23 maart 2012.

Bijlage 1

35. Aangezien de evaluatiecriteria reeds vermeld zijn in artikel 12, § 2, van het ontwerp, kan het opschrift van de bijlage beter luiden als volgt: “Indicatoren voor de evaluatiecriteria” (niet: “Evaluatiecriteria en indicatoren”).

36. Zoals de bijlage is geredigeerd, dient eruit te worden afgeleid dat de opsomming van indicatoren per evaluatiecriterium als niet-limitatief moet worden beschouwd. Indien dat wel degelijk overeenstemt met de bedoeling van de steller van het ontwerp, verdient het aanbeveling om het niet-limitatief karakter uitdrukkelijk aan te geven in artikel 13, § 1, derde lid, van het ontwerp. In dat geval moet ook worden bepaald wie bevoegd is om desgevallend aanvullende indicatoren te bepalen.

37. Onder groep A, punt 2°, f), 2), schrijve men “voortgangscontrole van dossiers” in plaats van “opvolging van dossiers”.

¹³ Zie immers artikel 26, derde lid, *in fine*, van het ontwerp.

38. In punt 4°, a), 2), van groep A wordt het woord “tussenkomen” beter vervangen door het woord “verklaringen”.

39. Onder groep A, punt 5°, g), wordt beter geschreven “een bepaalde” of “een passende” “terughoudendheid” (niet: “een zekere gereserveerdheid”).

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME